

PARIJS, IN AFWACHTING DER BELEGERING

Van Parijs naar Holland.

Over Dieppe, Folkestone, Vlissingen.

Er was voor mij niets meer te doen in de Ville Lumière. Niet uit lafheid, maar omdat ik begreep, dat de mogelijkheid nabij kon zijn, dat elke mond meer, een last zou worden, besloot ik gevolg te geven aan den raad mijner vrienden in Holland, en huistoe te gaan.

* * *

Werkelijk, ik ben geen overdreven poëtisch aangelegd wezen. Daarvoor heb ik nooit tijd gehad in den fellen strijd in het leven, maar ik wil 't ronduit verklaren, dat toen ik uit Parijs wegtrok, het mij was, alsof ik van een lieven vriend wegging, hem verlatend in hachelijke tijden.

Den avond vóór mijn afreizen ben ik nog eens langs de boulevards gelopen, den bekenden, veelbetreden weg. De Ville Lumière leek een Ville des Ténèbres. Alle winkels gesloten: le patron parti pour la guerre. De straten stil en uitgestorven.

* * *

De woorden uit het Boek Ruth kwamen mij in de gedachten, daar waar de Bethlehemitische tot haar schoondochter zelde: noem mij niet meer Naomi de lieflijke, noem mij Marah de bittere.

* * *

Hoe het in Parijs was, in de dagen van de mobilisatie en daarna? Och, in de eerste week was er verwarring. Hoe kon het anders, bij zoo'n plotselinge uittocht, die van uit alle lagen der bevolking geschiedde. Het spoorwegmaterieel was voor de troepenverplaatsing noodig, dus stond het verkeer bijkans stil. Doch de opkomst der mannen gebeurde zonder morren. De vrouwen gedroegen zich hier niet minder heldhaftig dan bij onze Oostelijke naburen.

Ik las uit de berichten, die mijn vrienden mij zonden, hoe de Deutsche bladen vol stonden van lof over de gansche natie, waarlijk, Parijs deed hiervoor niet onder.

Men trok naar dezen oorlog, welke het overgrootste deel der bevolking als aan de Natie opgedrongen, doch daardoor onvermijdelijk beschouwde, met vastbeslotenheid. Tafereelen van wanorde kwamen bijkans niet voor. En in Parijs bleef het bestuur voortdurend, van den beginne af aan, de teugels van het bewind vast in de handen houden.

* * *

In de Hollandsche kranten hebben berichten gestaan die meldden, dat er in Parijs heftig geplunderd is en dat de winkels der Deutsche firma's het moesten ontgelden. Als een eigenaardige belichting van de juistheid dezer bewering, wil ik u een bijzonderheid vertellen, welke waarlijk treffend is. Opzettelijk noem ik geen namen.

In Parijs heeft een firma van Deutsche origine restaurants, door de geheele stad verspreid. De zetbazen, die in deze inrichtingen de verantwoordelijkheid dragen, zijn bijkans allen Franschen. Zij waren verplicht, voor het verkrijgen van deze post een borgtocht te storten. Al deze restaurants nu zijn op bijzondere wijze geveerd, zoodat men ze van buiten gemakkelijk herkent.

In mijn straat, ik woonde in een buitenwijk, was ook zoo'n winkel. De zetbaas, een Franschman, die gehoord

In het Bois de Boulogne is een groot aantal vee bijeengebracht, om in tijd van nood aan de inwoners der stad tot voedsel te dienen.

had, hoe in de oude stad de „Apaches" zich aan een plundering der winkels zouden hebben schuldig gemaakt, verfd in aller ijl de voorgevel zijner woning in een geheel andere kleur.

Een bom door een Duitschen vliegenier in de straten van Parijs neergeworpen.

Een dag daarna komt een troep mannen de straat in. Zij kijken uit naar de blauwe winkelpuien. Er is er slechts één, doch daar woont een waschvrouw. Een oogenblikje zijn de plundersaars in de war doch de troep weet raad.

Van een lijst welke een hunner, blijkbaar de aanvoerder, bij zich had, werd het goede nummer afgelezen en de plundering daar volbracht.

Lijkt het u niet buitengewoon onwaarschijnlijk, dat een „opgewonden menigte" op deze wijze te werk gaat. En vindt ge voor deze „oproer-uiting" geen juiste verklaring in het feit, dat de directeur der Etablissements, geen Franschman, spoorloos verdwenen is, met een groot bedrag aan borgstortingen!

* * *

Voor de proviandeering van Parijs is gezorgd. Nu voor en na het verplaatsen der regeeringszetel naar Bordeaux, talrijke families uit Parijs trokken, een goed voorbereide exodus, zal het 't legerbestuur wel lukken, de kwellende honger langen tijd uit de veste te houden.

Zoo is de algemeene opinie.

Deze teekent zich voor het overige door een buitengewoon vertoon van berusting.

Of het feit, dat men door de schaarschte der berichten zichzelf eigenlijk geen juist oordeel vormt, de oorsprong dezer kalme houding is, ik wil het niet tegenspreken.

* * *

Het is een eigenaardig gezicht in het Bois, waar anders de elegante Parijsenaars hun morgenrit maken, nu de kudden vee onder gewapend geleide te zien grazen.

Toch ligt er iets geruststellends in.

En als zoodanig wordt het geapprecieerd.

Heel veel indruk hebben de enkele vliegeniers, die van uit het vijandelijk kamp over de stad kwamen gevlogen, niet gemaakt. Men beschouwde dit als „prouesses" zonder grond of nut.

Parijs heeft zijn nachtspieters in het werk gesteld. De Eiffeltoren, die tegen overvallen is gewapend, zendt zijn zoeklichtstralen door de lucht en ook van andere plaatsen draaien de lichtbundels rond, om te voorkomen, dat de stad vanuit de lucht overvallen wordt.

La Ville Lumière dus in oorlogstoestand.

* * *

Mijn reis van Parijs naar Dieppe kenmerkte zich door weinig bijzondere voorvallen, misschien vinden de lezers het „bijzonder", dat in Parijs, zelfs op den dag van mijn vertrek, de treinen punctueel op tijd weggingen. De korte ervaring, welke ik in het vaderland op dit gebied had, leerde mij het buitengewone hiervan waardeeren. 't Verkeer te Parijs was sterk verminderd, doch geregeld voortgegaan.

* * *

De boot naar Folkestone, welke anders vanuit Boulogne vaart, ging nu vanuit Dieppe. De overvaart was kalm, de boot niet overvol. In zee een aantal oorlogsschepen en verder bijna geen verkeer.

Folkestone—Vlissingen was een overtocht bij heerlijk weer. Ook hier weinig publiek. De angst voor mijnen scheen velen weerhouden te hebben. De medevaarders toonden zich echter niet al te zeer geagiteerd.

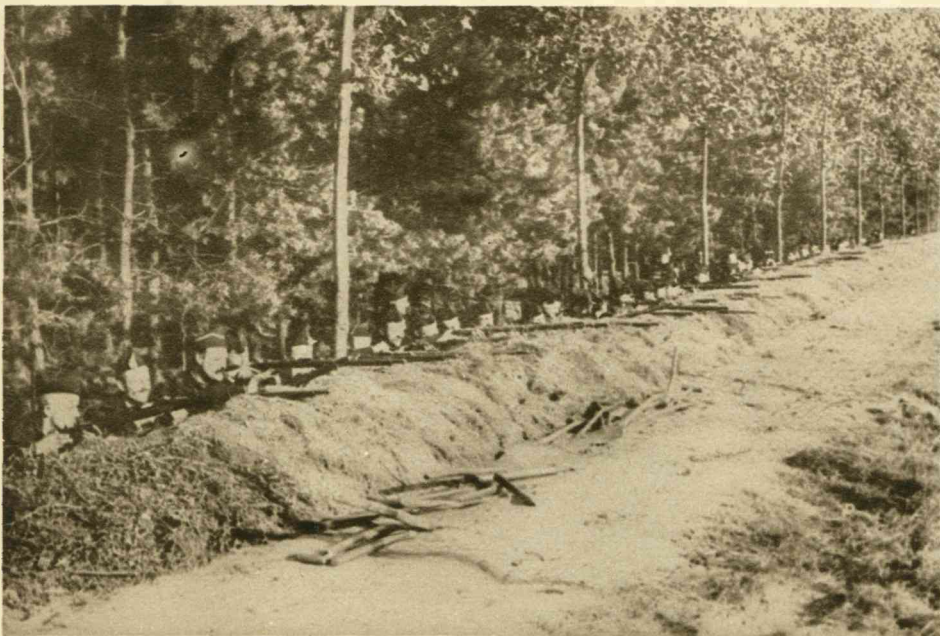
* * *

Zoo ben ik behouden in 't Vaderland aangekomen.

Hoe zal Parijs het thans maken, met de steeds naderende vijandelijke troepen en die vreeselijke 42 Centimeters, welke voor Frankrijk als een Cauchemare zijn geworden...

L.

DE BELGEN VERDEDIGEN HUN VADERLAND TOT HET UITERSTE

DE VERDEDIGING VAN MECHELEN.

Telkens en telkens weer vallen de Belgische soldaten de Duitschers aan en uit de berichten over de verliezen van de Duitschers blijkt voldoende hoe zij Mechelen blijven verdedigen tot het uiterste. Telkens weer worden er nieuwe stellingen op gezocht en loopgraven vervaardigd.